

# MANTANA

Měsíčník pro individualu a individuality  
Horoklubu Chomutov

ZÁŘÍ 2014

## Úvodní myšlenka

Otázky politické a národnostní se pokládají za nesmírně důležité. Ale na horách ne. Tam je život příliš skutečný a smrt příliš blízko, tam je člověk člověkem, lidskou bytostí, a to je vše. Ale pak to začne: politika a zase politika, hádky a urážky. Ještě jsem ani nebyl dole z Everestu, a už to začalo se mnou. Až do mých třiceti osmi let se nikdo nestaral o to, jaké jsem národnosti. Ind, Nepálec, Tibetan, jaký je v tom rozdíl? Byl jsem Šarpa, člověk z hor, z velkého Himaláje. Ale nyní mne začali tahat na všechny strany. Přestal jsem být člověkem a cítil jsem se jako panák na provaze. Chtěli, abych to byl já, kdo dosáhl první vrcholku Everestu, aspoň o metr, o stopu, o palec před Hillarym. Podle jedněch jsem měl být Ind, pro jiné zas Nepálec. Na pravdě nezáleželo, na Everestu nezáleželo. Záleželo jen na politice. A já jsem se styděl.

Nemělo by být rozdílů mezi námi všemi, ať je to Hillary, já, Ind, Nepálec, kdokoliv.

*Tenzing Norgay*



## Tatranský nářez

aneb dovolená o hovně

Pavel "Easy" Lev

Když vylezáme, rozlámaní jak pravítka ze žlutého autobusu, říkáme si už nikdy. Oba jsme spali asi dvě a půl hodiny. Dohromady. Pro nás dlouhonohý je prostor sedadla na sedmi hodinovou jízdu až příliš malý. Autobus nás vyplivnul ve čtvrt na pět v Popradu. Pohled na sever mě začíná probouzet a nabíjet. Tatry. Už jsem je viděl dvakrát. Jednou z vlaku, jednou z Beskyd. Konečně jsem tady. V ranní mlze vypadají jak veliký oblak valící na nás přírodní katastrofu, ale než nasedneme do električky směr Štrbské pleso, jsou vidět v celé své kráse a já přebíhám s mapou v ruce od okna k oknu. Podle toho, jak se vláček pohybuje zatáčkami, kleju, když není nic vidět a snažím se určit, který kopec je který. Vedle mně polomrtvá Vero-

## Bystrá lávka a pohádkový dědeček





*Hráz Wielkeho stawu Polski*

nika pokračuje v pokusu o spánek opřená o stolec. Když jsem touto činností dostatečně unaven, usínám na sedačce natažený přes uličku, vzápětí mě však Veronika budí, že budeme vystupovat. Samozřejmě nás čeká ještě minimálně 10 minut. Takže ze spánku nic není, ale Veronika se opět uvelebí a usne. Koukám z okna. V okolí tratě vidím hodně polomů a vývrátů. Následky pravděpodobně poslední velké kalamity v Tatrách. Jsme ve Štrbském plese. Je šest ráno, sluníčko pomalu olizuje střechy okolních domů a je mi zima. Opět jsem přijel do hor v kratásech a opět se divím, jak je to možné. Opět si slibuji, že do deníčku napíšu velkým písmem: „VOLE, DO HOR SI VEM KALHOTY!“ Opět to tam není.

Jelikož jsem trochu počítal s probdělou nocí, naplánoval jsem oddychovou trasu okolo Soliska s nocováním v Chatě Pod Soliskom. Po žluté tedy míříme do Mlynické doliny, ale hned za městem nás zastaví cedule „Zákaz vstupu, kalamita.“ Co budeme dělat? Porušovat pravidla, sotva jsme přijeli? To se nám moc nechce. Vezmeme to tedy krátkou sjezdovkou na Modrou značku, která vede přímo k chatě. Cestou do nás začne pálit slunko, ale ve stínu je zima. Začínáme tedy s velmi oblíbenou a známou hrou: Barevná hudba. Takže převlékáme a převlékáme.

Chtěli jsme jet na lehkou, ale táhneme s sebou spacáky, karimatky a bivaky, vaření a jíd-

lo na celý týden, takže jsou naše batohy poměrně těžké. Objevují se turisté, kteří nás na stezce předbíhají. Když dojdeme k chatě, jsme zplavení a projevuje se nedostatek spánku. Těšíme se, že zahodíme bágly. Dozvěděli jsme se, že stezka Mlynickou dolinou je již průchozí, stačí se po vyšlapaných cestičkách promotat mezi stromy. Další informací bylo, že jednosměrka na Bystré lávce již také neplatí, prý stačí počkat a pustit protijdoucí. Jde jen o krátký, řetězy zajištěný úsek. Zamluvíme si ubytování, necháme zde batohy a vyrážíme tedy v opačném směru Furkotskou dolinou, po žluté značce.

Ukazatel tvrdí 2,5 hodiny na Bystrou lávku, zvládneme to však o půl hodiny rychleji. Bez zátěže se to běží! Jdeme okolo Nižného a následně Vyšného Wahlenbergova plesa. Čím jsme výš, tak přibývá sněhu a Vyšné pleso je celé zamrzlé. Bystrá lávka je sedlo z obou stran zajištěné řetězy. Když vystoupíme přímo do úzkého sedélka, objevuje se nám před očima severní část, závěr Mlynické doliny. Tato strana je mnohem více pod sněhem a taky vypadá nebezpečněji. Jde však jen o tuto malou část, která ústí do sedla, kam nedopadá sluníčko. Řetězy jsou však pod sněhem schované a trasa také není úplně jasná. Stačí se však držet vyšlapaných cestiček. Zdola se k nám do sedélka sápe do půl těla svlečený děda. Na sněhovém poli o sklonu aspoň 50° zapichuje turistické hůlky,

*Když Easy najde žlutý brejle ...*



které užívá jako bodce, drží v jejich spodní části a doslova se plazí nahoru. Koukáme na něj jak na zjevení, a když skončí se svým snažením u nás, připadá mi jak dědeček z pohádky. Chybí mi však uzlík s buchtami, a tak nám místo splněného přání vypráví, že je důchodce a v Tatrách je letos podruhé, teď už 14 dní a pobyt si zde prodloužil o další dva dny, protože se mu tu prostě líbí. Jak s Veronikou posloucháme, kde všude byl, těšíme se na důchod. Na sever od lávky vidíme skupinku, která jde někam mimo.

Tak na ně voláme, aby šli k nám, že tudy vede trasa. Něco volají, ale pokračují dál. S dědou, který si z bot stahuje kvalitní nesmečky, se shodujeme, že turisté dnes do hor chodí značně nevybavení. S tím se loučíme a pomalými krůčky a jen s náhradní větrovkou a Tatrankou v ledvině traverzujeme uklouzanou vyšlapanou cestičkou nad zmrzlým svahem. Sestoupíme však kousek a hned se jde lépe. Potkáváme zde mnohem více turistů a

#### *Verča překonává řeku*



#### *Schronisko v dolině Pieciu stawów polskich*

hned v první skupince, která nás pouští ve sněhovou cestičkou si jedna holka neodpustí poznámku, že jdeme v protisměru. Předáme jí info, které máme z chaty a jdeme dál. Jdeme okolo několika ples a pozorujeme hřeběň Bašt, kde mě již delší dobu provokuje název nejvyššího vrcholu tohoto hřebenu: Satan. Po domácím studiu fotografií, jednoznačně poznávám jeho dvojvrchol. To mám ostatně zjednodušené, jelikož se proti vedlejším

vrcholům vypíná o dobrých 50 m výše. Pak nás ještě potěší vodopád Skok, kam však míří již spousta turistů, a tak mízíme níž, do hloubi lesa. Tady mezi popadanými stromy vedou vyšlapané cestičky, až narazím na jednu, která mě přivede na nápad zkrátit si cestu pod lanovku na Solisko a podél ní k chatě. Nejlepší nápad to zrovna asi nebyl a ve chvíli, kdy se Veronika nechala na zkratku přemluvit, jsme to nemohli tušit. Stezka se několikrát ztratila v borůvčí, překonávali jsme různé díry a travou zarostlé klády, ostružiní, načež se proměnila



*Mraky se honí, ale krásně*

v poměrně slušně vyšlapanou prašnou cestu, narovnála se a zvedla do příkrého svahu. Jeden úsek byl dokonce zajištěn řetězem. Postupujeme od sloupu ke sloupu a Veronika se stále vysiluje nádvkami. Snažím se je nebrat osobně, ale tuším, že jsou mířeny na mě. Taky tuším proč, ale to asi všichni. Zkratky už mám asi provždy zakázané. Asi v pět večer dorazíme do chaty. Jeden ze tří típků za barem si mně ještě z rána pamatuje, a tak se krátí mé utrpení s vysvětlováním, co chceme. Hlavně chceme batohy. Máme toho plné kecky, tak tedy uvaříme, dám si pivo, které ani nedopiju a jdeme na pokoj. Svalíme se na postel a proberu se v devět. Veronika říká, že slyšela, jak na nás někdo klepal. Asi chtěli vědět, jestli jsme se zvládli ubytovat. Vybálíme spacáky, chata již provoz uzavřela, všude je tma, tak jen použijeme záchod a jdeme pokračovat ve spánku.

Ráno se nám vstávat nechce, ale vyrážíme poměrně zavčasu a klesáme po žluté na tatranskou magistrálu. Narážíme na úsek vývrátů a polámaných stromů. Říkáme si, proč to tady alespoň neprořežou. Odpověď dostáváme záhy. Sotva se propleteme posledním stromem na křižovatku, sedí zde parta lesních dělníků s předákem. Jen se pozdravíme, ptají se, jak cesta vypadá. Ted' už s rovnými zády hrdinně odpovídáme, že se to dá i s velkými batohy a že je to jen kousek. "Nám se tam totiž nechce," povědí, "ale na Kriváň máte

cestu čistou." Předák měl trochu jiný názor, takže cesta je dnes určitě volná. Jak říkali, cesta na Kriváň byla v pohodě. Začínají nás předbíhat další turisté s báglikama, pak i někteří s většími. Stoupák je krutý a ještě nejsme pořádně rozchození. Na každou hodinu udávanou na ukazateli, musíme připočítat čtvrthodinku navrch. Dorazíme až na rázcestie pod Kriváňom, ale nahoru už nejdeme. Kriváň byl v plánu, ale cíl je na Polské straně, a tak pokračujeme dolů po zelené na Tri Studničky. Opět sestupujeme do pásma lesa a ze studniček se vydáváme do

Koprové doliny. Cestou se ko-

cháme se Kriváň z Jižní a západní strany. Provozkuje nás celou dnešní cestu, ale příště na ni vystoupíme. Koprovou dolinou vede asfaltka. Procházíme okolo Kmet'ova Vodopádu, ale není z něho vidět mnoho, přestože je pod ním vytvořená vyhlídka. Cestou narážíme na spoustu výkalů v různé době rozkladu. Je to asi tak jedno hovno na sto metů. Je to medvěd? To je blbost, proč by chodil zrovna na asfaltku. Přemýšlíme, co by to mohlo být za zvíře. Co tady v horách chovají? Krávy, kozy, koně... Veronika si myslí, že by to mohly být ovce, které se z jara přežerou zeleným a tudy je pak pastevci ženou na pastviny. Na ovce mi to přijde moc velké, ale už to nerozebírám, jelikož se tím Veronika uklidnila natolik, abychom mohli spát venku. To jsem sice nechtěl moc zmiňovat, jelikož jak všichni víme, se to nesmí, ale váže se k tomu dobrá pointa, a tak to vynechat prostě nemohu. Proto také táhneme ty těžké bagly. Jiný způsob, jak se dostat na polskou stranu a jít okruh, jsem nevymyslel. Dojdeme až k místu, kde potok kříží cestu a poblíž je přístřešek, v jehož jedné části se dá přespat. To vypadá jako nejvhodnější místo, dál by nemusela být voda ani přístřešek. Přestože je to stále u cesty, kam se dá dojet autem, zůstaneme tady. Uděláme něco k jídlu a zalehneme. Jsou vidět hvězdy a šumí potok. Nebýt tak unaven, asi si užiju tu romantiku.

Díky tomu potoku spí dobře i Veronika, pro-

tože neslyší zvuky nočního lesa. Ráno se nám nechce z vyhrátého spacáku a nevstaneme hned po budíku v šest. Nakonec se však odhodláme a začínáme trochu chaoticky balit. Aby nás tady ještě někdo chytl! Veronika navrhne, ať dobalím věci do batohů a ona zatím připraví snídani ve vedlejší části přístřešku. Myslím, že jsem do batohu nabalil asi jen jeden spacák, když slyším Veroniku: „Ty jo, někdo jede!“ Opatrně vylezu ven, když akorát kolem pomalu projíždí zelený džíp s nápisem LESNÁ STRÁŽ. Oba stojíme jak opaření a džíp pomalu odjíždí po cestě dál, přes most a zmizí za lesním porostem. Přestalo mi bušit srdce a nahlas přemýšlím: „Bud’ se jedou otočit, nebo je jim to jedno.“ Už nepřijeli. Po snídani nás z myšlenek na lesnou stráž vytrhnou až všudy přítomná hovna. To prostě medvědi být nemohou. Jejich jedinou zábavou by muselo být chodit kálet na turistickou cestu. Napadá mě, že by to mohli být třeba osli. Viděl jsem v Rumunsku, jak jimi zásobují horské chaty. Tak proč ne i tady. Zaháníme všechny černé myšlenky, potkáváme několik studánek, přístřešků, kde už evidentně taky někdo spal, jsou tu nalámané smrkové větve a u jednoho i ohniště. Sem se však už autem dojet nedá. Mineme odbočku do Hlinské doliny a k Nižnému Temnosmrečinskému plesu v Temnosmrečinské dolině. Čím stoupáme výše do ústí Koprové doliny, tím se nám otevírá krásnější pohled na Vojanského vodopád, který padá právě z Nižného Temnosmrečinského plesa a tvoří hlavní přítok Koprovského potoka. Koukáme na Západní tatry a Koprovou dolinu, které jsou pěkně zelené oproti větší části kamenitých Vysokých Tater. To se líbí Veronice a kochá se celou cestu. Dnes se nám jde už mnohem lépe, a tak se poměrně rychle dostaneme do sedla Závory. V plánu jsem měl, že odtud budeme pokračovat Tichou dolinou, následně vystoupit na Kasprowy Wierch a přesunout se do chaty Murowaniec. Další den pak pokračovat přes vrchol Svinice na známou stezku Orla Perč, jí až nakonec a sestoupit do chaty v Dolině pěti Polských ples (Schronisko w Dolině Pieciu Stawów Polskich), což by s našimi batohy nebylo úplně nejideálnější. A tak když jsem přišel s návrhem, že na Polskou stranu přejdeme přes Hladké sedlo a půjdeme rovnou do Schroniska v Dolině pěti Polských ples a stezku Orlu Perč si dáme v klidu bez bágů, měla Veronika hned lepší



*Radostně do Szpiglasowa przelec*

náladu. To však znamenalo, že musíme sejít z Hladkého sedla na Polskou stranu po neznačené stezce. V mé mapě byla stezka vyznačena tlustou čarou a tak jsem očekával pomalu silnici, nicméně neznačená stezka je neznačená stezka. A tak mi to cestou do sedla Závory vrtá hlavou víc než Lesná stráž či výkaly na asfaltce. Tady nás čeká rozhodnout se, zda riskneme neznačenou stezku přes Hladké sedlo nebo dlouhou Tichou dolinu. (V následujících řádcích omluvte mou Slovenštinu, píšu, jak slyším a pamatuji si.) V sedle u rozcestníku na lavičce však sedí dva zelení muži se psem. Veronika zaplesá nad krásným psíkem, poznává rasu a dodává, že u nás jich moc není. Pozdravím Ahoj! ale bez reakce. „Asi jsou to Poláci,“ povídá Veronice. Hledím do mapy, ostatně to dělám pořád, a pak se na mě jeden mužík podívá: „A kam vy iděte?“ Nooo.. myy.. jestli se.. můžu zeptat, potřebujeme na Polskou stranu a nevím, jestli se může z Hladkého sedla tou neznačenou stezkou,“ dokoktal jsem. „Ked’ jsme vám nedali dnes ráno pokutu my, tak už nikdo. Jste to vy, co tam bivakovali, že?“ Vzal mi poslední vítr z plachet. Nejdřív mě polil pot a pak, když cítím,



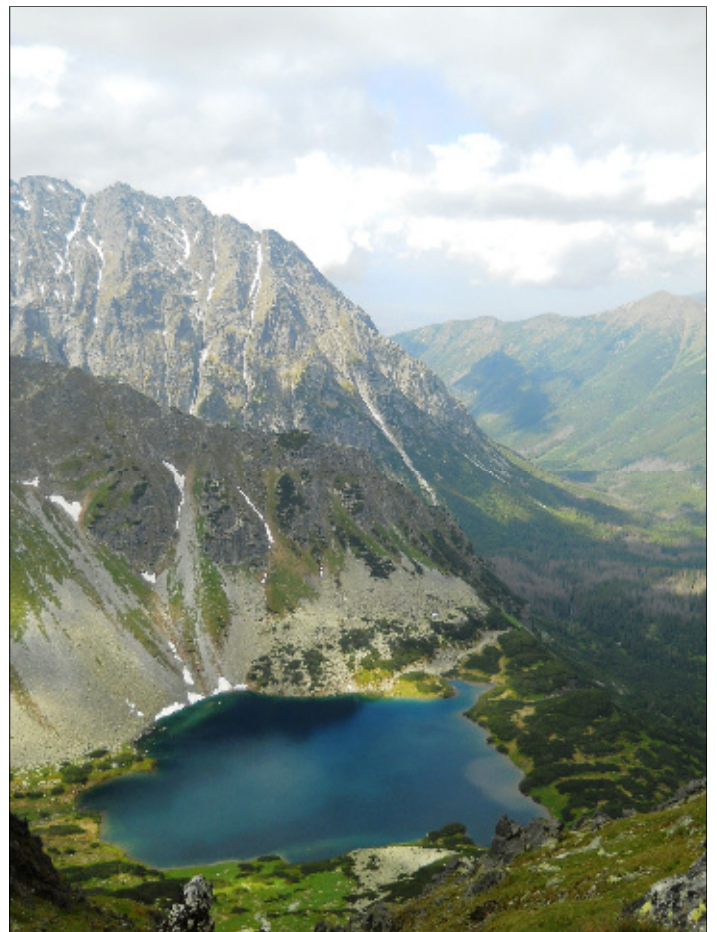
### *Hrubý vrch*

že je to vlastně úplně v klidu, se snažím zadržet cukání koutků. Zachraňuje mě až Veronika: „Ale my po sobě všechno uklidili!“ „A po ostatních taky!“ Dodávám. „Máte štěstí, že som nemohol najít bločky, jet o pol hodiny něskor, tak vám tu pokutu dam!“ Nakonec se z nich vyklubali příjemní chlapíci.

Uff, tak to bylo o fous! Ještě koukáme zpět na další strážce, jak se scházejí různými cestičkami do sedla Závory. Patrně není radno chodit Tatrami tam, kde se nemá! Musí to být zajímavé povolání. Určitě znají Slovenské Tatry jak svoje boty, ale k Polské straně nám neřekli nic. Cestou do sedla ještě vidíme jednoho Poláka, jak bez okolků překračuje hranici a klesá po neznačené stezce, pak tu ještě jeden přebíhá v přilbě po hranici z kopečku na kopeček. To nás uklidňuje úplně, ale když přijdeme do sedla, čeká nás šok. Tedy pozitivní šok. Koprova dolina byla nádherná, celá zelená, Vojanovský vodopád jak z pohádky, ale pohled do Doliny pěti Polských Ples (Dolina Pieciu Stawów Polskich) je jak malovaný obrázek. Miluju taková sedla, kdy se přede mnou rozevře nový obzor a vidím místa, která byla do té doby skrytá. Tady se najednou před námi rozevřelo něco tak úžasného, co jsme ještě neviděli. Když se probereme z nadšení, vydáváme se stezkou kolem Černé skály na značenou cestu. Černou skálu vyhlížím, ale stále nic. Byla to jedna z mých naplánovaných výmluv, když nás někdo nachytá mimo značenou stezku, že jdeme obhlédnout lezecký terén. Takže stavím u nevelkého kamenu, trochu tmavšího než ostatní, tasím mapu a přemýšlím. Nechám přemýšlení, na kámen vylezu, rozhlížím se. Jsme nedaleko stezky, vidím turisty, co sestupují z vrcholu Svi-

nice, která je prý mystickým místem v okolí a na kterou ze západu vede jedna z nejkrásnějších cest v okolí. Ahá, tak to je ta Černá skála. Očekával jsem minimálně Černolické skály a málem zakopnu o 3 metrový boulder. Cestu do schroniska ještě zpestřím návštěvou nějaké soukromé chaty. Kdo by si všiml turistického ukazatele: „Schronisko ještě 5 min!“? Kdo by hlavně čekal v 1.600 metrech soukromou chatu? Pán, který mě přišel vyprovodit, byl však milý, asi zvyklý na blbce a já se také snažil, takže jsme bez újmy došli do schroniska s tím dlouhým názvem. Chata je to luxusní, celá dřevěná, s obrovskými prostory pro nocleh, jídelnou, elektrinou, sprchou, kuchyňkou s věčně uvařenou vodou a to celé nás stálo každého necelých 5 Eur na noc ve společné místnosti. Samozřejmě tu i vaří a mají pivo za Eura 2. Pět plus dva se rovná, že jsem byl v sedmém nebi. Jdeme se ještě podívat a po okolí, na vodopád Siklawa, který z plesa Wielki Staw Polski padá do Doliny Ráztoky, je to nádherná podívaná. Zpět do chaty jdeme stezkou, kterou určitě nikdo nežene ovce a určitě nezásobuje chatu, na to je tu lanovka a mnohem pohodlnější cesta. Přesto je tu hovno, které známe z asfaltky v Koprovej dolině.

### *Opět Temnosmrečinská plesa, od severu*



Jsmo v koncích. Kdo tu chodí po horách a sere turisty? Tady to nevyřešíme a teď už je to stejně jedno. Jdeme spát, však nás zítra čeká cíl naší cesty: Orla Perč - Orlí stezka, která je nejtěžší turisticky dostupnou stezkou v celých Tatrách. Vede od sedla Zawrat, hřebenem přes Kozie Wierch, Granáty až do sedla Krzyżne. Je zde několik zajištěných, technicky náročnějších úseků, někde je to trochu exponovanější a stezka by se měla svou náročností blížit Via ferratám v Alpách.

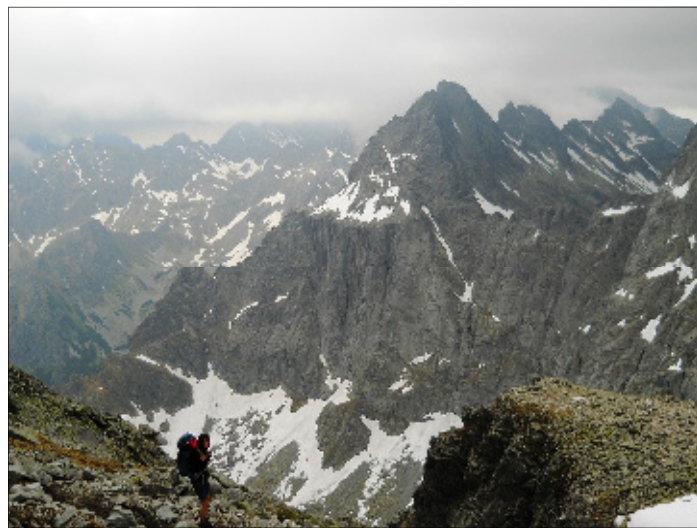
V noci jsme poznali, tedy hlavně Veronika, mě by vzbudila až třetí rána z děla a to jen možná, jak dokážou být Poláci hluční a bezohlední (což tedy, co si budeme povídat, dokážou i jiné národy). Přesto jsme se kolem páté vyhrabali ze spacáků, rychle pobalili, nasnídali a jen s nejdůležitějšími věcmi vyrazili do sychravého rána. Kolem nás se vznáší mlžný opar, vrcholky okolních vrcholů jsou zahaleny v mracích. „No co, maximálně nám bude pršet.“ Povídá již celkem dobře otrkaná Veronika. Vyrážíme tedy plní naděje, že se počasí umoudří. Když ne, tak alespoň stezka bude oprostěna od turistů, kteří dnes raději zůstanou doma. Když se stezka nakloní vzhů-

### *Hore na Rysy*



ru, potkáváme kamzíky. Pasou se a pobíhají blízko nás. Přecházíme několik sněhových polí. Čím jsme výše, tím více přituhuje. Začíná mrholit a v sedle Zawrat regulerně prší. Sedlo jsme trefili přesně, přestože vzhůru vede spousta cestiček sněhem. Tady se můžeme rozhodnout, jestli se vrátíme, nebo Orlí stezku zkusíme. Zkusíme tedy kousek, když tak se vrátíme. Já jsem plný euforie, poskakuji po hřebenu, Veronika se drží, ale začínají jí mrznout ruce. Ty začínám cítit také, ale říkám si, že to zvládneme alespoň do prvního únikového místa, čímž je sestup po žluté Pustou dolinkou, zpět k plesům. Dojdeme do místa, kde trasa pokračuje někam dolu do mlhy, podél řetězů schovaných pod sněhovými poli. Skála zde tvoří komín, kterým neseverní strany vane víchř přinášející kroupy přímo do našich obličejů. Nevím přesně, kde jsme, ale typuji, že blízko Malého Kozího Wierchu. Rukavice máme promáčené a cesta před námi nevypadá při tomto počasí moc bezpečně. Takže otáčíme a jdeme zpět do sedla Zawrat. To jde celkem hladce a potkáváme zde tři mladé Poláky v pláštěnkách. Jdou do chaty. Stále prší a oba máme promočené kalhoty durch. Když dorazíme do chaty, jsme šťastní. Společná noclehárna je prázdná, naše věci jsou naskládány v koutě, a tak sušíme, poleháváme, usneme. Počasí se za celý den nezmění a dělá z dnešního dne RESTDAY. Něco si uvaříme a ochutnáme i místní jídlo. Vaří tu dobře. Večer je chata opět plná. Do rána se vyjasnilo a čeká nás nádherný den. Dnes musíme dojít na Rysy a máme na výběr dvě varianty, jak se dostat k Mořskému oku. Jelikož to vypadá opravdu na krásné počasí, volíme tu náročnější, ale určitě krásnější a zajímavější. Znamená to, že z doliny vystoupíme do Szpiglasowa Przelecz (sedlo). Cesta je stále do kopce a my, teď už s lehčími bágly, valíme poměrně slušně. Závěr k sedlu je zajištěn řetězy. Úsek za sucha sice není nijak náročný, ale dlouho čekáme, než sleze polská omladina. Je fajn, že tito mladí lidé (a že jich není málo) chodí do hor a evidentně je to baví, ale hlavně jejich obuv mě přivádí k údivu po každé, když je potkáme. Málo kdo nemá tenisky s plochou podrážkou s téměř žádným vzorkem. V sedle ještě odbočíme na Hrubý štít. Opět vidíme Temnosmrečinská plesa, tentokrát od severu. Podívaná je to nádherná a s Veronikou jsme v Tatrách dosáhli prvního vrcholu. Dál pokračuje-

me k Mořskému oku. Cestou se zajímám, kde najdeme Mnicha. Onu meku sportovního lezení v Tatrách. Ukazují na jeden kopec po druhém, až se Mnich svým vzhledem prozradí sám. Dokonce k němu po stezce putují tři lezci. Dlouhý sestup k Mořskému oku nás odmění pouze davem turistů, kterých se zbavíme, až když začneme obcházet Czarny Staw pod Rysami. Mezi tím potkáme dvě svatby, a když si vaříme, neunikneme japonskému objektivu. Czarny Staw pod Rysami je ve výšce 1.583 m, Rysy ve 2.503 m, musíme tedy na poměrně krátkém úseku nastoupit 920 m. Když si cedule všimnu, chci toto moje náhlé zjištění povědět Veronice... No... radši ne-e. Není to tak dlouho, co měla připomínky ke stoupání. Takže sklapnu a hledám jiné téma. Marně. Poslední přípravy, naberu z plesa vodu, ať to nemám tak snadné a jdeme na to. První třetina cesty stoupá příkře vzhůru, druhá třetina po sněhu a třetí po skále, zajištěné řetězy. Pohledy zpět na plesa a na srázy pod námi jsou uchvacující. Několik lidí ji před námi, dost jich sestupuje dolů. Zase někdo v teniskách, tentokrát je to japončík. Povídá, že nahoře je hodně sněhu a ukazuje promáčené boty. Ukazuju mu svoje, mávne rukou, kejšvá hlavou a asi uznává, že neměl nejlepší nápad. Ještě potkáváme dva strejdy oblečený v běžeckém, co trochu sešli z cesty. Jeden se rozhodne překonat krátké sněhové pole k cestě. Šmejke to sním a klouže se asi 3 metry dolů. Už jsem ho viděl kutálet se do vody. Nebudeme malovat čerta na zed' a míříme vzhůru. Nějakou chvíli však už kolem nás krouží vrtulník, a pak se dvakrát přiblíží k vrcholu Rysů. Na cestě se všichni zastaví a pozorují dění. Vrtulník odletí a rozprostře se ticho. Pokračujeme. Najednou jako zjevení jde proti nám chlapík v mačkách, helmě s cepínem v ruce. Nereaguje, neuhýbá, hledí do prázdna před sebe a jde. Sestupuje. Sám. Parták pravděpodobně odletěl. To mi však secvaklo až doma. Trasa podél řetězů není vyloženě obtížná. Není mokro ani led a neklouže to. Lezu po skále, kudy se mi to zrovna líbí a Veronika za mnou. Na jednom místě se trochu sekneme. Když obtíž překonám, je na řadě Veronika. Jsem maličko hysterický, asi se o ni bojím víc než ona. Vratíme se zpět k řetězům a lezeme dál. Blížíme se k vrcholu. Poslední lidé z polské strany už sestupují dolů a my zůstáváme sami. Vyhoupneme se nad hřeben a náhle spatříme Kriváň. Stojí osamo-



*Sedlo Váha*

cená pod těžkými temnými mraky. Než dolezeme na vrchol, ponoří do nich svou „krivo“ stavěnou špičku. Rysy jsou v mlze a my také. Není toho mnoho vidět. Ale je slyšet. „Slyším češtinu!“ zvolám nadšeně po několika dnech. „Vážně? A co?“ No, slyšel jsem dámský pohlavní orgán. Od sedla Váhy. Dvakrát za sebou a tenhle večer snad ještě tisíckrát. Na Rysy jdou z chaty tři borci z Havířova, se kterými se seznamujeme na Chatě pod Rysami. Jsou trochu svérázní a s jedním se dokonce domluvíme na uzavření smlouvy na internet. Do chaty se těšíme jednak do tepla, pak na halušky ale hlavně na Viktora Beránka. Po tom co jsme viděli od Iva Barabáše, Příbehy Tatranských štítů, kde v jednom z dílů popisuje, co v Tatrách za doby socialismu prováděli, se Beránek stal naším oblíbeným vypravěčem a hitem naší domácnosti. On z nás sice tak nadšen nebyl a mám podezření, že neví, o čem jsme mluvili, ale máme podpis v cestovatelském deníčku. Pobyt na chatě jsme si užili a ráno nás čekal poslední sestup ranním zamrzlým sněhem, kde bychom ocenili mačky, a pak už jen poklidné klesání až na železniční zastávku Popradského plesa. Je sobota, dav lidí proudí na Rysy a my jsme šťastní, že jsme si užili Tatry celkem, až na pár krátkých momentů, bez turistů. Toho jsem se hrozně bál.

Děkuji Veronice, že nadšeně zvládá všechny moje výmysly, a že je.

PS: Doma jsme na netu koukali, jak vypadá medvědí hovno. Pořád nechápu, proč si ti méd'ové udělali záchod hlavně z té asfaltky v Koprovej dolině.

*Easy*



# Mistrovství České republiky dospělých

27. - 28. 9. 2014

Martin "Cliffhanger" Jech

Poslední víkend v září se konalo na HUDY stěně v Ústí nad Labem Mistrovství republiky seniorů v lezení na obtížnost, které bylo zároveň posledním závodem Českého Poháru.

Na tento závod jsem se těšil a především jsem byl zvědavý, zda mi Světové poháry daly nějaké zkušenosti, díky kterým bych se mohl umístit lépe. Podle rozlezů jsem věděl, že forma není vůbec špatná a záleželo jen na tom, jak si vše sedne.

Do Ústí jsem díky malé vzdálenosti mohl jet až v sobotu ráno. Dvoudenní typ závodu, který zahrnuje i semifinále mužů a hezké počasí způsobilo, že účast nebyla bůhvíjak vysoká. Snad raději nebudu psát přesná čísla, neboť se trochu bojím, že byste zde přestali číst... Naštěstí však favorité dojeli všichni.

První kvalifikace mužů byla zhruba za 7b+. Tuto cestu se mi bez větších problémů podařilo topovat společně s dalšími osmi muži. Tuto cestu po nás lezly ženy jako svou těžší.

Následovala těžší kvalifikace mužů, do které jsem šel kvůli naložovanému pořadí jako první. Byl jsem trochu nervózní nejen kvůli pořadí, ale i kvůli tomu, že cesta byla postavena po velkých neznámých chytech. Jakmile jsem do ní však vlezl, zjistil jsem, že se jedná o krásnou vytrvalostní cestu po slušných chytech (pokud je člověk umí chytnout). Cestou jsem doslova proběhl a s dalšími pěti muži topoval. Odhadoval bych ji na maximálně 7c, spíše lehčí.

Díky těmto výsledkům jsem bez problémů postupoval do semifinále z děleného 1. -5. místa, což mi poskytovalo dobrou výchozí pozici v

případě vyhrocené semifinálovky (jakože bychom všichni spadli z jednoho kroku). Seminále se konalo další den, a tak nezbývalo nic jiného, než se přepnout do klidového režimu, nadlábnout se a jít se vyspat.

Seminále se lezlo klasicky stylem OS, takže nás pořadatelé ráno nahnali do izolace, následovala šestiminutová prohlídka a hned poté začali první závodníci se svými pokusy. Po nějaké době jsem byl vypuštěn i já a mohl jsem ukázat, na co jsem měl natrénováno. Jak jsme tušili z prohlídky, cesta byla spíše vytrvalostního charakteru až na posledních 5 kroků, kde chyběly odšlapy a lezení bylo trochu atletičtější. Zde se mi bohužel chybou špatně postavené nohy podařilo spadnout dva chyty pod topem. Na postup do finále to naštěstí s rezervou stačilo. Do osmičlenného finále jsem tedy postupoval z šestého místa jako jediný junior. Obtížnost tentokrát nebyla vyšší jak 7c+.

Finále se konalo od pěti hodin a ve srovnání s předchozími koly zde byla lepší atmosféra a větší počet diváků. I několik známých ústecských tváří. Po uzavření izolace opět následovala šestiminutová prohlídka finálové cesty. Ta ve srovná-





ní s tou semifinálovou byla nechutná od začátku. Od pohledu totální kotel. Začátek mírně převislou stěnkou po nechutných oblinách. Poté dynamický kříž do struktury. Mírně převislá stěna po pár lištách a oblinách. Následoval kolmáč po absolutně neudržitelných oblinách a poté strop a další mírně převislá stěnka vypadaly dobře, ale nikdo nevěřil, že tam dolezeme.

Po návratu do izolace následovala diskuze, zda spadneme z prvního chytu, druhého chytu, nebo až v dynamickém kříži. Naštěstí to nebylo tak horké, jak to vypadalo. Na řadu jdu jako třetí a zcela uvolněný nastupuji do finálové cesty. První stěnka po oblinách se vcelku dala, myslím, že mi pomohlo i taktické přezení první expresky a cvakání první i druhé z ostré lišty. Dynamický kříž nakonec nebyl vůbec dynamický a byl z dobrého do dobrého. Následnou převislou stěnkou jsem nějak proběhl a už jsem kráčel kolmáčem po hnusných oblinách. Ty jsou naštěstí mým oblíbených chytem, ale i přesto jsem byl rád, že jsem tuto část přešel a mohl trochu sklepat na AIXové želvě. Poté se profil změnil do skoro stropu, kde byly konečně pozitivní chyty. Po dalších šesti krocích se ozývá velký aplaus, což mi říká, že jsem zatím nejdál. Následuje mírně převislá stěna a tahy po lištách. Zde se mi daří udělat dalších 5 kroků a top již mám na dohled. Zastavuje mě ale špatný

program. Místo do chytu naskakuji do odšlapu, který jsem neměl šanci udržet a pád je nevyhnutelný. Poslední dva metry byly bohužel špatně čitelné, neboť jsem cestu špatně přečetl nejen ze země při prohlídce, ale i v tom daném místě. Zkrátka jsem byl do poslední chvíle přesvědčený, že to do čeho jdu, je chyt. Zde bych obtížnost odhadl na 8b.

Po spuštění sleduji, jak odlézají ostatní finalisté a po odlezení posledního muže, mi chvíli trvá, než si uvědomím, že jediný, kdo mě přešel, je čtyřnásobný mistr republiky - Martin Stráník. Znamená to pro mě fakt, že jsem druhý, tedy více mistr republiky mezi dospělými. To už mi trvá o něco déle, než vstřebám. Jak jsem ale později zjistil jak z Martinova článku, tak ze záznamu na ČT Sport, Martin Stráník se ve finále ještě pod místem, kde jsem spadl já, přidržel expresky. V případě, že by jej rozhodčí viděli (bylo to zabrané z úhlu, že to snad ani vidět nemohli, ale na kameře to šlo vidět pěkně), ukončili by v daném místě jeho pokus a mistrem republiky bych byl já... S tím ale už nic neuděláme :-).

Po půlhodině je nejen vyhlášení MČR, ale i celkového ČP dospělých, kde končím třetí.

Krom umístění mě snad ještě víc těší fakt, že u mě dochází k rychlé progresi (loni jsem na stejném závodě skončil 14.) a dává mi to velkou motivaci k dalšímu tréninku, abych příští rok se krom lepších umístění na SP probojoval na stupěň nejvyšší. Nyní ale vidím, že to, do čeho dlouhodobě vkládám tolik úsilí, má smysl...

Martin Cliffhanger Jech

**Sponzoři: Horoklub Chomutov, Saltic**



# Poslední slanění HOROKLUBU CHOMUTOV

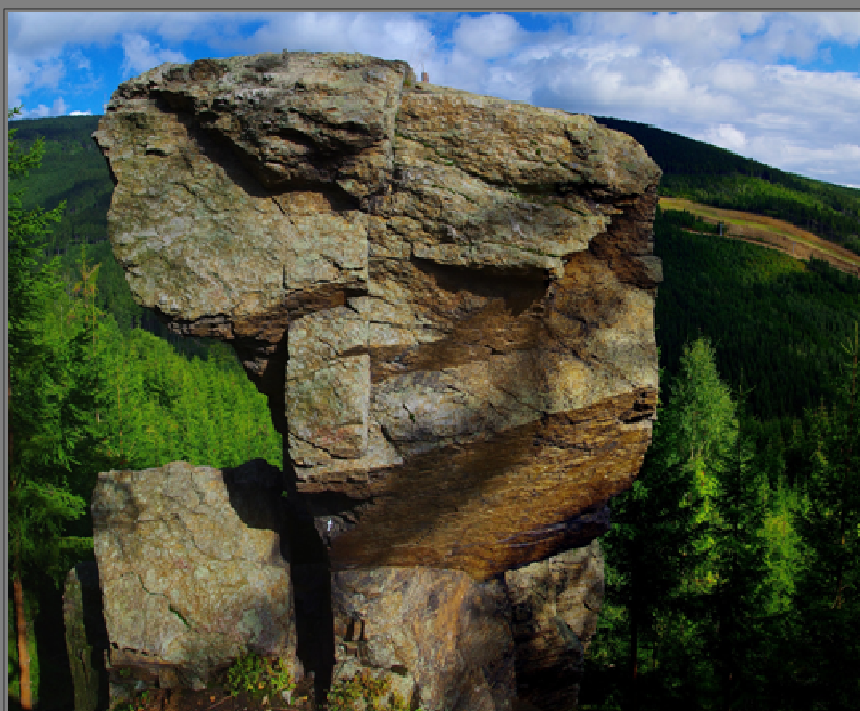
se koná 8.11.2014 v hotelu Seifert v Nových Hamrech. Sraz na bojovku je v 11:00 hod. Večer od 20:00 k tanci a poslechu zahrají kapely Album a BB Band. Ubytování si rezervujte každý sám prostřednictvím hotelového webu: [www.horskyhotelseifert.cz](http://www.horskyhotelseifert.cz) Nedočkavci se můžou v hotelu sejít již v pátek večer na kytarový dýchánek. Během slanění bude probíhat též tradiční fotosoutěž - fotky (max 3ks/os) form. A4 s sebou.

## Hádej hádej, Kvakoši!

V Mantaně č. 6/2014 byl předložen k uhádnutí nejkultivovanější boulder-balvan u hradu v Kadani. Nyní pro změnu zavítáme na jeden z nejvýše položených skalních útvarů Krušných hor. Jestlipak uhádnete, co je to za krasavce.

Správné odpovědi zasílejte do kvakerské centrály - penzion „Beim Trocken Würst“, Bernava -Zákoutí.

LdS



1. - 15. 9. Happiny, Bandasky a senior Štěpán Havelka si užívají sluncem vyhřátého vápence a moře na **Kalymnosu** Padlo více než 80 cest a nějaké to 7a. Tak se jim tam líbilo, že málem zmeškali zpáteční letadlo.
4. 9. Očista Velrybího hřbetu v **Hzíně** aneb kartáč blues až do tmy. (Svinčo)
5. - 7. 9. **Hzín** - tvorba nových pomníků se na Velrybu a okolní šutry. Aneb co si očistíš, to si přelezeš!!! Následný úprk v dešti do údolí Ohře, kde vši dále jmenovaní provozují zevling při kytáře v **Perštejně**. (Meky, Bláža, Květa, Svinčo)
6. 9. Nejen v **Labáku** panuje tropické vedro a vlhko, tak Pája s druhy dává „jen“ Pozitivní vibrace IXb. Na **Bořeni** s Milošem bojuje Ludva v Rudovi Pivrcovi (RP) a dalších cestách.
9. 9. Neopakovatelnou atmosféru **orasínských skal** objevují v doprovodu Ludvika jeho bratrance Pepa a Matěj.
10. 9. Pro změnu působí Pája v **Tisé** a přelézá Skalního datla IXc.
13. 9. **Bořeň** - návrat ke klasice aneb s lanem ve spárách a pilířích kolem Ohniska. (Bláža, Dick, Květa, Svinčo, Nebe, Frýdek)
18. 9. V rámci rodinného výletu do **Tisé** přelézá Pája svou první jedenáctku - Panel Fiction XIa stylem RP.
20. 9. **Goethovky** - mimořádně s lanem a další dešťová sprcha tentokrát s bráchou. (Přemek, Svinčo)
22. 9. Na skalách v **údolí Ohře** lezou Ludva Kostkovatej s Rost'ou.
24. - 28. 9. Lída Rašková zdolává s partou horalů z Prahy, Hradce, Náchoda a Roudnice ferratově slovinský **Triglav a Julské Alpy**.
24. 9. Na **Katzensteinech** honí metry opět Ludvik s Rost'ou.
25. 9. Ludva Kostka se Slivkou přelézají „to nejtěžší“ na **Berschlově věži**.
27. 9. Pája opět v **Tisé** a hraje Ruskou ruletu Xb (PP)
- Bořeň** - lahůdkové baboletní polezení na levém a středním jižním pilíři. (Květa, Verča, Svinčo, Nebe, Ivan, Letoš) (Letoš celou dobu bezúspěšně páčil frienda, kterého Dejvina kdysi zasekla v Rudolfínce) S morálem naprosto rozvráceným kalymnoským přejištěným vápnem se Bandasky společně s Deivinou a brněnskou pískuchtivou skupinkou vydaly na **Sněžník** kde Broněk pytlil písek do pytlů, ale něco i vylezl. Na **Mezihořské plotně a Popeláři** přelézá Párek co se dá.
28. 9. Zatím co si Broněk v práci léčil rány morální, které mu na duši způsobilo skromné pískovcové jištění i rány skutečné, které mu, po ušlápnutí solivého stupu, způsobilo potkání s oblou hranou věže Májové, Šiška zavedla brněnskou sekci do **Parčíku**, kde po sobě ustupující moře zanechalo krásné lezecké hřiště - Krkavčí hrad.
- Jeřabina** - vznikly dvě nové lahůdky Jizerského typu z dílny Leo and Svinčo na skálu Převislá. Verča se přihlásila do klubu trpaslíků, po té co zkoušela přelézt ze sedu cestu „Nevhodná pro trpaslíky“. Jinak krásný relax v podzimním slunci, opékačka buřtů a tak. (Kětuš, Evík, Tunka, Leoš, Verča, Radka, Oťák, Ondra a pes Árny).